

Projekt

**UCHWAŁA NR
RADY POWIATU W KOSZALINIE**

z dnia 2024 r.

**w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy
w Koszalinie**

Na podstawie art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), po uprzednim zbadaniu skargi przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji Rady Powiatu w Koszalinie, uchwała się, co następuje:

§ 1. 1. Uznaje się za bezzasadną skargę [REDAKCYJNA] z dnia 22 lipca 2024 r. (data wpływu do Urzędu - 23 lipca 2024 r.) na działalność Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Koszalinie.

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skargi oraz pouczenie wynikające z treści art. 239 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego zawiera załącznik do uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

RADCA PRAWNY

[REDAKCYJNA]

Halina Gabeja

Załącznik do uchwały Nr
Rady Powiatu w Koszalinie
z dnia.....2024 r.

Uzasadnienie

W dniu 23 lipca 2024 r. do Rady Powiatu w Koszalinie wpłynęła skarga na działalność Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Koszalinie, w szczególności dotycząca procesu oceny wniosku o dofinansowanie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na rozpoczęcie działalności gospodarczej.

Przedmiotową skargę zgodnie z § 46a ust. 1 Statutu Powiatu Koszalińskiego rozpatrywała Komisja Skarg, Wniosków i Petycji Rady Powiatu w Koszalinie. W toku postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego w dniu 29 sierpnia 2024 r. ustalono, że:

- 1) w dniu 27.06.2024 r. Skarżąca złożyła wniosek o przyznanie z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych środków na podjęcie działalności gospodarczej. We wniosku, w części dotyczącej wstępnej informacji o planowanej działalności Skarżąca wpisała, że przedmiotem jej działalności ma być dobór i sprzedaż okularów korekcyjnych (produkt medyczny) i oznaczyła swoją przyszłą działalność symbolem PKD o numerze 47.74.Z, tj. Sprzedaż detaliczna wyrobów medycznych, włączając ortopedyczne, prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach. W punkcie 2.2. biznes planu Skarżąca zawarła informację, że będzie osobiście zajmowała się doбором produktów handlowych (oprawy okularowe), relacjami z dostawcami i klientami, przygotowaniem działań promocyjno-reklamowych oraz obsługą klientów w salonie, stylizacją klientów. W biznes planie jak i w treści złożonego wniosku Skarżąca wskazała, że jej mąż i opiekun - jako osoba zatrudniona w charakterze optometrysty oraz współprowadząca planowaną działalność - będzie obecny „non stop w salonie”, jak również w sytuacjach awaryjnych o każdej porze i osobiście będzie zajmował się procesem badania ostrości widzenia każdego z pacjentów oraz doбором soczewek korekcyjnych dla wybranych opraw okularowych, relacjami z producentami soczewek i warsztatowym skompletowaniem okularów wraz z wszelkimi innymi pracami, które nie będą mogły być wykonane przez Skarżącą ze względu na jej niepełnosprawność. Zarówno z treści wniosku, jak również załączonej do wniosku analizy finansowej wynika, że salon optyczny ma być czynny od poniedziałku do soboty w godzinach 11:00 – 17:00. Skarżąca zamierza korzystać z pracy zaangażowanych przez siebie pracowników lub osób wykonujących pracę na innej podstawie prawnej, tj. w ramach umowy zlecenia w kolejnych 24 miesiącach prowadzenia działalności. Ponadto, w treści biznes planu Skarżąca opisała, że będzie współpracowała także z okulistą, ale nie uwzględniła w analizie finansowej związanych z tym kosztów. Po przeprowadzonej analizie złożonych dokumentów Urząd rozpatrzył wniosek negatywnie, o czym Skarżąca została poinformowana pismem z dnia 10.07.2024 r. zawierającym uzasadnienie podjętej decyzji.
- 2) dofinansowanie na podjęcie działalności gospodarczej dla osoby niepełnosprawnej może być sfinansowane ze środków Funduszu Pracy lub ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych i jest przyznawane w oparciu o obowiązujące przepisy prawa:
 - ustawę z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2024 r. poz. 475 z późn.zm.);
 - ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 100 z późn. zm.),

- rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie przyznania osobie niepełnosprawnej środków na podjęcie działalności gospodarczej, rolniczej albo działalności w formie spółdzielni socjalnej (Dz. U. z 2018, poz. 2342)

Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w Koszalinie odniósł się do zarzutów zawartych w skardze informując, że:

- 1) sam fakt złożenia wniosku nie gwarantuje jego pozytywnego rozpatrzenia i nie jest równoznaczny z obowiązkiem przyznania wnioskowanej pomocy. W przypadku pomocy udzielanej w ramach środków PFRON wynika to wprost z art. 12 a ust. 1. ustawy rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, zgodnie z którym osoba niepełnosprawna, może otrzymać ze środków Funduszu jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, w wysokości określonej w umowie zawartej ze starostą. Oznacza to, że przyznanie środków na podjęcie działalności jest fakultatywną formą wsparcia, której zasady przyznawania ustala starosta.
- 2) nie może zgodzić się z twierdzeniem Skarżącej, iż argumentacja sformułowana w piśmie Powiatowego Urzędu Pracy w Koszalinie z dnia 10.07.2024 r. dotyczącym rozpatrzenia wniosku wskazuje na przekroczenie uprawnień w ocenie dostarczonych do wniosku dokumentów, czy też podawanie nieprawdziwych informacji odnośnie złożonego wniosku, nadużycia uprawnień poprzez odmowę praw obywatelskich, dyskryminacji osoby z niepełnosprawnością oraz zatajenie niezgodności uchwały Rady Powiatu z obowiązującą ustawą.
- 3) nie zgadza się ze stanowiskiem Skarżącej, iż na podstawie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności dokonano nieuprawnionej interpretacji, że Skarżąca nie jest zdolna do prowadzenia działalności w planowanym zakresie, albowiem Urząd swoje stanowisko zajął wyłącznie na podstawie dokumentów posiadanych w sprawie. Oceny stanu zdrowia Skarżącej dokonał lekarz - przewodniczący składu orzekającego Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Koszalinie, wydając w dniu 16.05.2024 r. orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, ustalił stopień niepełnosprawności Skarżącej jako znaczny, jednocześnie uznając ją za niezdolną do pracy. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Użyte przez Urząd sformułowania dotyczące stanu zdrowia Skarżącej zostały zacytowane z treści uzasadnienia ww. orzeczenia. Ponadto lekarz orzecznik stwierdził, że skutki naruszenia sprawności organizmu wymagają, w celu pełnienia ról społecznych, stałej opieki i pomocy innych osób w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, tj. zaspokajaniem podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację. Zapisy zawarte w orzeczeniu jednoznacznie wskazują, że Skarżąca aktualnie jest całkowicie niezdolna do pracy oraz ma znacznie ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji, co powoduje, że nie jest również zdolna do samodzielnego prowadzenia jednoosobowej działalności gospodarczej, gdyż jest całkowicie uzależniona od innych osób.

Powiatowy Urząd Pracy rozpatrując poszczególne sprawy opiera się nie tylko na załączonej przez wnioskodawców dokumentacji, ale bierze również pod uwagę zapisy dokonane w bazie danych Urzędu oraz inne posiadane dokumenty, w tym złożone przez osoby podczas rejestracji w Urzędzie lub w okresie posiadania statusu osoby bezrobotnej/poszukującej pracy. Z danych Urzędu wynika, że Skarżąca podczas rejestracji w Urzędzie w dniu 11.05.2023 r. przedstawiła orzeczenie o stopniu

niepełnosprawności wydane w dniu 23.02.2021 r. przez Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Warszawie. W orzeczeniu tym określono stopień niepełnosprawności Skarżącej jako umiarkowany, ze wskazaniem dotyczącym odpowiedniego zatrudnienia do pracy na stanowisku przystosowanym do niepełnosprawności. Natomiast z kolejnego orzeczenia wydanego przez Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Koszalinie w dniu 16.05.2024 r. wynika, że Skarżąca ma znaczny stopień niepełnosprawności, co wskazuje na pogorszenie jej stanu zdrowia.

- 4) nie kwestionuje twierdzenia Skarżącej, że osoby z orzeczoną niepełnosprawnością w stopniu znacznym mogą prowadzić działalność gospodarczą oraz, że ze środków PFRON takie dotacje są przyznawane, jednak nie dysponuje wiedzą na temat takich osób, ani dokumentów na podstawie których dofinansowania zostały przyznane. Ponadto, każdy wniosek złożony w Urzędzie o udzielenie jakiegokolwiek wsparcia zarówno przez podmiot lub osobę uprawnioną jest rozpatrywany indywidualnie. Zatem decyzja wyrażona w piśmie z dnia 10.07.2024 r. jest decyzją Urzędu podjętą w konkretnej, indywidualnej sprawie Skarżącej, na podstawie szczegółowej analizy zgromadzonej dokumentacji. Nie jest natomiast stanowiskiem Urzędu, które będzie miało zastosowanie do wszystkich osób ubiegających się o wsparcie.
- 5) nie ma potwierdzenia w rzeczywistości również twierdzenie Skarżącej jakoby Urząd rozpatrując jej wniosek zataił fakt, że jest ona zdolna do pracy w warunkach pracy chronionej. Podkreślić należy, że złożony wniosek nie dotyczył utworzenia miejsca pracy w celu zatrudnienia Skarżącej w zakładzie pracy chronionej, a dotyczył przyznania środków PFRON na podjęcie działalności gospodarczej, która bez względu na źródło finansowania powinna stanowić przedsięwzięcie gospodarcze dające gwarancję realizacji przez osobę podpisującą umowę sukcesu biznesowego.
- 5) zarzut nieuprawnionej interpretacji, że Skarżąca nie posiada zdolności do podpisania umowy o dofinansowanie jest nieuzasadniony. Zawarcie umowy nie ogranicza się jedynie do samej czynności prawnej polegającej na fizycznym złożeniu podpisu pod umową. Kierując się zapisami art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo Przedsiębiorców (Dz. U z 2024 r., poz.236 z późn. zm.) Urząd w piśmie z dnia 10.07.2024 r. wyjaśnił, że działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły, a osoba, która decyduje się ubiegać o przyznanie środków publicznych na podjęcie działalności gospodarczej, powinna posiadać odpowiednią wiedzę i znać przepisy prawa, które umożliwią prowadzenie działalności gospodarczej, a także mieć świadomość ciążących na niej jako przedsiębiorcy obowiązków i skutków podejmowanych decyzji. Tymczasem orzeczenie wydane przez Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności, które jasno określa stopień niepełnosprawności jako znaczny i ustala całkowitą niezdolność do pracy, wskazuje, że Skarżąca nie jest w stanie samodzielnie prowadzić działalności gospodarczej w rozumieniu ww. ustawy. Co prawda Skarżąca wyjaśnia, że w ramach planowanej działalności gospodarczej do jej zadań będzie należało przeprowadzenie dwóch spotkań z dostawcami w miesiącu, jedno spotkanie z księgowym w miesiącu oraz obsługa średnio dwóch klientów dziennie, a „w orzeczeniu jest napisane, że wszystkie czynności może wykonywać w asyście innej osoby i tak właśnie się dzieje”, niemniej jednak potwierdza to fakt braku możliwości samodzielnego prowadzenia działalności gospodarczej przez Skarżącą.
- 6) nie może zgodzić się z twierdzeniem Skarżącej, że w piśmie z dnia 10.07.2024 r. Urząd zanegował możliwość przeprowadzenia przez nią trzech spotkań w miesiącu w asyście męża oraz możliwość doradzenia dwóm osobom dziennie w zakresie doboru opraw do okularów. Urząd nie podnosił powyższego twierdzenia, ponieważ do dnia podjęcia decyzji nie dysponował tak szczegółowymi informacjami dotyczącymi ilości planowanych spotkań. W piśmie wskazano jedynie, że orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wskazuje na fakt,

że Skarżąca jest całkowicie uzależniona od innych osób, zatem prowadzenie przez Panią planowanej działalności jest niemożliwe. Nie negowano także wiedzy Skarżącej wynikającej z wykształcenia – technik ekonomista ani też zdobytego dotychczas doświadczenia zawodowego, które jednak nie jest tożsame z planowaną na bazie środków PFRON działalnością.

- 7) odnosząc się do zarzutu manipulacji konieczności posiadania kwalifikacji lub doświadczenia w pracy jako optyk/optometrysta a także przy odmowie dofinansowania zakupu urządzeń do badania ostrości widzenia zgadza się z twierdzeniem, że do prowadzenia działalności we wskazanym zakresie nie są wymagane specjalne uprawnienia, niemniej podtrzymuje stanowisko, że do wykonywania pracy na tych stanowiskach niezbędne jest posiadanie odpowiednich kwalifikacji lub/oraz doświadczenia zawodowego.

W swojej skardze Skarżąca potwierdza to stanowisko wskazując, że cyt. „Ważnym jest (choć nie jest to obowiązek ustawowy), aby badania jakości widzenia były przeprowadzone na profesjonalnych urządzeniach przez Optometrystę lub Okulistę”. Ponieważ Skarżąca do wniosku nie dołączyła żadnych dokumentów, które potwierdzałyby, że to ona (a nie osoby trzecie, z którymi zamierza podjąć współpracę) posiada niezbędne kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe w pracy w obsłudze sprzętu stanowiącego wyposażenie stanowiska optometrysty stwierdzono, że takich nie posiada, co w tej sytuacji nie powinno być przez nią kwestionowane.

Dodać należy, że zarówno środki Funduszu Pracy jak i PFRON przyznawane osobom uprawnionym na podjęcie działalności gospodarczej są bezzwrotne w sytuacji, gdy wnioskodawca będzie prowadził działalność nieprzerwanie przez okres wymagany ww. ustawami (odpowiednio 12 lub 24 miesiące). Wobec powyższego Urząd jest zobowiązany do zbadania przygotowania wnioskodawcy do prowadzenia danej działalności, musi ocenić przygotowanie zawodowe oraz realne szanse powodzenia planowanej działalności. Po złożeniu wniosku przez Skarżącą dokonano jego weryfikacji między innymi pod kątem przedłożenia kompletu dokumentów wymienionych jako załączniki do wniosku, posiadania wykształcenia kierunkowego i/lub doświadczenia zawodowego w branży, w której wnioskodawca zamierza działać, a także zasadności zakupów wymienionych w specyfikacji.

We wniosku o przyznanie dofinansowania oraz załączonym do niego biznesplanie Skarżąca wskazała, że znaczną część dofinansowania zamierza przeznaczyć na zakup specjalistycznego sprzętu dla optometrysty, a pracę na tym stanowisku będzie wykonywał jej mąż posiadający odpowiednie kwalifikacje w tym zakresie. Oznacza to, że wymieniony we wniosku sprzęt nie będzie wykorzystywany przez wnioskodawczynię, a przez zatrudnioną przez nią osobę (w ramach umowy zlecenie), co uniemożliwia przyznanie Skarżącej dotacji w tym zakresie. Wskazany wyżej sposób działania jest przyjętą praktyką Urzędu i w tożsamych sytuacjach wnioski osób, które nie udokumentowały doświadczenia zawodowego, bądź kwalifikacji do obsługi danego sprzętu, albo z wniosków wynika, że sprzęt taki będzie wykorzystywany przez zatrudnione osoby, a nie osobiście przez osoby które ubiegają się o dotację, również nie uzyskują akceptacji Urzędu. Inne podejście do omówionej wyżej kwestii mogłoby skutkować zarzutem w stosunku do Urzędu, że środki publiczne, których jest dysponentem wydatkuje niezgodnie z ich przeznaczeniem. Ponadto posiadanie przez wnioskodawcę odpowiednich kwalifikacji w zakresie niezbędnym do wykonywania działalności gospodarczej w planowanym zakresie pozwala na stwierdzenie, że środki publiczne są inwestowane w projekty, które w minimalnym stopniu są obciążone ryzykiem niepowodzenia. Ww. sposób oceny wniosków funkcjonuje w Urzędzie od wielu lat, a stosowne zapisy w tym zakresie zostały ujęte w zasadach udzielania dofinansowania ze środków Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej przez bezrobotnego/opiekuna osoby niepełnosprawnej, które każdorazowo po ich opracowaniu

podlegają opiniowaniu przez Powiatową Radę Rynku Pracy i za każdym razem uzyskują pozytywną opinię tego organu. Przyjęty przez PUP sposób postępowania umożliwia wszystkim wnioskodawcom dostęp do środków publicznych będących w dyspozycji Urzędu na równych zasadach. Jest to szczególnie istotne w przypadku osób niepełnosprawnych, które mogą się ubiegać o przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej zarówno w ramach środków Funduszu Pracy jak i PFRON.

Na uwagę zasługuje również fakt, że w dniu 14.08.2023 r. Skarżąca zwróciła się do PUP z prośbą o udzielenie informacji na temat możliwości uzyskania dotacji na rozpoczęcie działalności, jak również rezerwacji środków na ten cel. W odpowiedzi Urząd pismem z dnia 11.09.2023 r. przekazał Skarżącej informacje dotyczące procedury składania, zasady rozpatrywania i przyznawania środków, w tym poinformował, że jest zobowiązany do zbadania przygotowania wnioskodawcy do prowadzenia danej działalności, oceny zaproponowanej formy zabezpieczenia oraz musi ocenić realną szansę powodzenia planowanego przedsięwzięcia. Urząd wskazał również, że w przypadku osób niepełnosprawnych przy ocenie wniosku jest zobowiązany wziąć pod uwagę zapisy i zalecenia wynikające z posiadanego orzeczenia o niepełnosprawności. Ponadto w piśmie z dnia 11.09.2023 r. Skarżąca została jednoznacznie poinformowana, że Urząd będzie oczekiwał przedłożenia między innymi dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji bądź doświadczenia zawodowego przy wykonywaniu planowanych w swojej działalności usług. Z powyższego wynika, że już prawie rok przed złożeniem przez Skarżącą wniosku PUP przekazał jednoznaczną informację dot. zasad udzielania dotacji oraz wymagań jakie są stawiane kandydatom w tym zakresie.

Dodać należy, że ustawodawca przewidział możliwość udzielenia pomocy finansowej przedsiębiorcom w zakresie tworzenia nowych stanowisk pracy i zakupu wyposażenia, które jest niezbędne do wykonywania pracy na tworzonym stanowisku (odpowiednio art. 46 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i art. 26e ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych). Ustawodawca przewidział różne formy wsparcia. W świetle powyższego Skarżąca mogła i ma możliwość złożenia wniosku o dofinansowanie na stworzenie stanowiska pracy dla ewentualnych pracowników.

Stwierdzić należy, że zarzut Skarżącej, cyt.: „Jest to powoływanie się na nieistniejące wymagania i chyba jest to rodzaj „fałszerstwa urzędniczego”. Odnoszę wrażenie, że służy tylko znalezieniu nieistniejących paragrafów na z góry podjętą decyzję o odrzuceniu mojego wniosku” jest bezpodstawny.

- 8) twierdzenie Skarżącej, że Uchwała Rady Powiatu nr LXXXII/517/24 z dnia 26.02.2024 r. jest sprzeczna z ustawą z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych jest nieuprawnione. Zgodnie z art. 35a ust. 3 ww. ustawy Rada Powiatu w formie uchwały określa kwoty przeznaczone na realizację zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej w ramach obowiązującego w danym roku limitu otrzymanych z PFRON środków. Natomiast zgodnie z art. 12a ust 1 pkt 2 ww. ustawy osoba niepełnosprawna, może otrzymać ze środków Funduszu jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej w wysokości określonej w umowie zawartej ze starostą nie wyższej niż sześciokrotność przeciętnego wynagrodzenia, lub wynoszącej od sześciokrotności do piętnastokrotności przeciętnego wynagrodzenia, w przypadku zobowiązania do prowadzenia działalności gospodarczej odpowiednio przez okres co najmniej 12 lub 24 miesięcy. Konstrukcja powyższych przepisów nie nakazuje zatem Radzie Powiatu ustalenia limitu środków na podjęcie działalności przez osobę uprawnioną na najwyższym możliwym poziomie, a wręcz umożliwia określenie pułapów możliwej do uzyskania pomocy w kwotach niższych niż maksymalne. Jak sama Skarżąca wskazuje, limit środków PFRON przeznaczony na realizację zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej na 2024 r. został ustalony Uchwałą Rady Powiatu w Koszalinie NR LXXXII/517/24 z dnia

26 lutego 2024 r., w tym na rozpoczęcie działalności gospodarczej, rolniczej albo na wniesienie wkładu do spółdzielni socjalnej (art. 12a) została ustalona kwota 40.000,00 zł. Zgodnie z § 5 ust. 9 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie przyznania osobie niepełnosprawnej środków na podjęcie działalności gospodarczej, rolniczej albo działalności w formie spółdzielni socjalnej Powiatowy Urząd Pracy, rozpatrując wniosek, bierze pod uwagę wysokość pozostających w jego dyspozycji środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych przeznaczonych na przyznanie osobie niepełnosprawnej środków na podjęcie działalności gospodarczej. Dodać należy, że ustalone na rok 2024 przez Radę Powiatu środki nie zostały wykorzystane.

- 9) zarzut dot. fałszywego przedstawienia wybranego sposobu zabezpieczenia środków również nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z zapisami ww. Rozporządzenia zabezpieczenia zwrotu kwoty środków można dokonać w formie poręczenia, w tym poręczenia spółdzielni socjalnej, weksla z poręczeniem wekslowym (awal), gwarancji bankowej, zastawu na prawach lub rzeczach, blokady rachunku bankowego lub aktu notarialnego o poddaniu się egzekucji przez dłużnika. Skarżąca jako formę zabezpieczenia dotacji zaproponowała w postaci, cyt.: „aktu notarialnego, zastawie hipotecznym na swojej nieruchomości”. Ww. forma nie wpisuje się w katalog zabezpieczeń określonych w ww. Rozporządzeniu, więc zabezpieczenie w tej formie nie jest możliwe do przyjęcia.
- 10) odnośnie twierdzenia Skarżącej, cyt.: „że zgodnie ze słowami urzędniczki, która przyjęła wniosek w przypadku zabezpieczenia Urząd będzie pewnie naciskał na poręczenie w trakcie negocjacji umowy”, potwierdza, że pracownik Urzędu przyjmujący wniosek przekazał mężowi Skarżącej składającemu wniosek informację o zasadach oraz dopuszczalnych prawem sposobów dokonywania poręczenia zabezpieczenia ewentualnego zwrotu przyznanych środków. Przekazał także informację, że najczęściej wybieraną przez wnioskodawców formą zabezpieczenia jest poręczenie cywilne, a szczegółowe warunki dokonania zabezpieczenia ustalane są w trakcie negocjacji, na które wnioskodawca jest zapraszany po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku. Ponieważ wniosek Skarżącej został rozpatrzony negatywnie brak było podstaw prawnych do negocjacji warunków umowy.
- 11) nie zgadza się z twierdzeniem Skarżącej, że, cyt.: „zespół urzędników oceniający mój wniosek postanowił go od razu odrzucić i później szukał argumentów do odmowy”. Obowiązkiem Urzędu jest rozpatrzenie każdego wniosku i powiadomienie wnioskodawcy o podjętej decyzji w sposób określony przepisami. Każdy wniosek jest rozpatrywany indywidualnie, podlega wszechstronnej ocenie, w tym formalnej oraz merytorycznej. Ostateczną decyzję o przyznaniu środków podejmuje Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w Koszalinie. W przypadku Skarżącej wniosek był również opiniowany przez Referat Prawny Starostwa. Dodać należy, że Powiatowy Urząd Pracy w Koszalinie obowiązany jest do wydatkowania środków będących w dyspozycji Urzędu, które podlega ocenie właściwych organów nadzoru. Wobec powyższego w sytuacji, gdy Urząd posiada środki finansowe PFRON na sfinansowanie dotacji, „odrzucenie wniosku bez argumentów” byłoby działaniem niezgodnym z prawem, a ponadto narażałoby Urząd na odpowiedzialność dyscyplinarną.

Z powyższych ustaleń wynika, że Powiatowy Urząd Pracy w Koszalinie swoje zadania wykonuje zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i z należytą starannością, a działania zmierzające do aktywizacji osób niepełnosprawnych są traktowane priorytetowo. Ponadto, Urząd również tworzy warunki do czynnego uczestnictwa osób niepełnosprawnych w życiu zawodowym. Liczba pracowników zatrudnionych w PUP z orzeczeniem niepełnosprawności w stosunku do ogółu zatrudnionych powoduje osiągnięcie przez Urząd wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych wynikającego z art. 21 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej, co nie jest częstą sytuacją w administracji.

Ponadto, Urząd dużą wagę przywiązuje do aktywizacji osób znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji na rynku pracy, w tym między innymi poprzez realizację projektów współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej. Wśród grupy docelowej uczestników tych projektów znajdują się między innymi osoby z niepełnosprawnościami, a ich aktywizacja ma dla Urzędu znaczenie priorytetowe. Zatem całkowicie bezzasadnym jest twierdzenie Skarżącej o dyskryminowaniu przez Urząd osób posiadających orzeczenie o niepełnosprawności. Powiatowy Urząd Pracy w Koszalinie wielokrotnie otrzymywał od instytucji i organizacji zrzeszających osoby niepełnosprawne bądź ich opiekunów wyróżnienia i pisma potwierdzające wysoką jakość współpracy. Między innymi otrzymał nominację do nagrody Zachodniopomorskich Magnolii EFS w kategorii Ambasador Niepełnosprawnych, Medal stulecia PCK w dowód uznania za wieloletnie efektywne wsparcie Polskiego Czerwonego Krzyża, podziękowania ze Stowarzyszenia Koszaliński Klub Amazonka. Poza tym współpracuje z Polskim Stowarzyszeniem na rzecz Osób z Niepełnosprawnością Intelektualną, Warsztatami Terapii Zajęciowej. Dodatkowo ze wsparcia PUP korzysta wiele organizacji i instytucji lokalnych i ogólnopolskich.

O właściwej realizacji zadań przez Urząd świadczy wystąpienie pokontrolne z kontroli przeprowadzonej w 2021 roku przez Najwyższą Izbę Kontroli. Przedmiotem kontroli była realizacja zadań w zakresie polityki rynku pracy, ze szczególnym uwzględnieniem funkcjonowania osób niepełnosprawnych na tym rynku oraz prawidłowość i skuteczność aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych oraz trwałość ich zatrudnienia. NIK w raporcie stwierdził: „W latach 2018-2020 Urząd prawidłowo i skutecznie prowadził działania mające na celu aktywizację niepełnosprawnych osób bezrobotnych. Prawidłowo realizowane były zadania w zakresie polityki rynku pracy, ze szczególnym uwzględnieniem funkcjonowania osób niepełnosprawnych na tym rynku. Środki na finansowanie poszczególnych form aktywizacji osób niepełnosprawnych były wydatkowane z zachowaniem zasady równego traktowania osób niepełnosprawnych” oraz, że cyt.: „Nie stwierdzono przypadków dyskryminowania osób niepełnosprawnych zarejestrowanych jako bezrobotne i poszukujące pracy”.

Nadmienić należy, że Komisja Skarg, Wniosków i Petycji w trakcie przeprowadzania postępowania wyjaśniającego dokonała szczegółowej analizy przepisów regulujących ww. kwestie i oceny podjętych przez Dyrektora działań i stwierdziła, że w żadnym zakresie nie naruszył obowiązujących przepisów prawa. Jednocześnie Komisja Skarg, Wniosków i Petycji otrzymała zapewnienie Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Koszalinie, że jest otwarty na współpracę i ustalenie zakresu pomocy dla Skarżącej, oczywiście w granicach obowiązującego prawa.

Mając na uwadze ustalenia faktyczne i prawne poczynione przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji, w trybie określonym przez przepisy Statutu Powiatu Koszalińskiego, Rada Powiatu w Koszalinie przedmiotową skargę uznaje za bezzasadną, albowiem działania Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Koszalinie były zgodne z przepisami zawartymi w:

- ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2024 r. poz. 475 z późn.zm.);
- ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 100 z późn. zm.),
- rozporządzeniu Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie przyznania osobie niepełnosprawnej środków na podjęcie działalności gospodarczej, rolniczej albo działalności w formie spółdzielni socjalnej (Dz. U. z 2018, poz. 2342).

Pouczenie:

Zgodnie z art. 239 §1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572) w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.

Juliusz Gęsiński

RADCA PRAWNY

Paweł Winkler